

In *Nieuw op cd* geven we een overzicht van wat er allemaal te vinden is op cd in de folkwereld (in binnen-en buitenland). Aanverwante folkgenres kunnen hierbij eveneens aan bod komen.

Eleni Karaindrou Medea

(ECM Records, Ars International, ECM 2376) 2014

Na haar eerdere 'Trojan Women' zette Eleni Karaindrou haar samenwerking met podiumregisseur Antonis Antypas verder in een door Giorgos Cheimonas in een hedendaags kleedje gestopte versie van Euripides' 'Medea'. Opgenomen in het oude theater van Epidauris zindert het resultaat opnieuw van emotionele intensiteit. Voor de instrumentale inkleuring opteerde ze hierbij voor een beperkte, niet-temin orkestraal klinkende, instrumentale bezetting van byzantijnse luit, lyra, ney, drie klarinetten, cello, santouri en bendir. De hieruit voortvloeiende klankkleuring schept een sfeer die voortdurend dweept met het archaische en hedendaagse (met snuffjes rembetica). Zelf de solozang op zich nemend laat ze zich verder begeleiden door een vijftienkoppig vrouwenkoor onder leiding van Antonis Kontogeorgiou. Het is net de eenvoud van de instrumentale inleiding die bijdraagt tot het scheppen van een ruimtelijk kader, een warm landschap, waarin heel geleidelijk de nakende tragedie aankondigd wordt in 'Ceremonial Procession', een sobere conversatie tussen bendir, klarinetten en santour. De pijn die voortvloeit uit bedrog kent zijn vertaling in het klagerige 'On the Way to Exile'. Op Karaindrou zelf

is het even wachten tot het 'Medea's Lament 1' aanheft, en waarin haar verdriet geleidelijk evolueert naar een steeds bitterder wordende kwaadheid, die zich doorzet in de tweede klaagzang. 'Backwards to Their Sources' vormt de intrede van het koor dat zich als vertellers opstelt binnen de ontwikkeling van het plot. De spanning die zich daarna ontwikkelt vouwt zich als het ware geleidelijk open. Dit maakt dit album tot een toonbeeld van poëtische gruwel, die je bij de keel grijpt en zijn schoonheid mee haalt uit de afwezigheid van theatrale dramatische grandeur. Het zijn daarbij De Mediterrane volkstradities, waarmee deze muziek doorspekt is, die een verrassend wisselspel tussen historische en hedendaagse thema's mogelijk maken.

Bart Vanoutrive

Anne Njepold Musette is not Dead

Eigen beheer
51:20

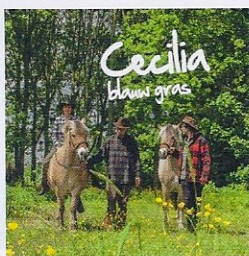
De projecten waarin het diatonisch accordeon de hoofdrol speelt is momenteel bijna niet meer bij te houden. Getuige hiervan deze cd van Anne Njepold, ook weer geen onbekende in onze folkkringen. 'Musette Is Not Dead' staat vol composities van heel wat bekende musette-componisten zoals Ferrari, Privat, Viseur om er enkele te noemen. Stiekem

heeft ze er ook een paar van zichzelf weten tussen te steken. Allemaal stuk voor stuk pareltjes uit de musette-wereld die ze een eigen uitstraling weet te geven door de prachtige arrangementen die ze er zelf heeft voor geschreven. Hiervoor wist ze een aantal zeer goede muzikanten te strikken om zo gestalte te kunnen geven aan haar visie. Prima gelukt hoor. Deze beweringen hebben me trouwens echt gecharmeerd. Het zijn allemaal blaasinstrumenten (plus bas en drums) die in de oude stijl van de bigband de achtergrond bezetten maar dan plots solistisch heel jazzy kunnen uithalen of lange lyrische volzinnen te voorschijn toveren, een lepelje echte oude musette-stijl ertussen en dan weer plankgas geven en uitmonden in een waterval van jazzfrases. Elk instrument heeft evenveel inbreng, zowel de fluit als de trompet, de hobo, trombone en bugel, iedereen komt aan de beurt. Het is allemaal zo mooi gecombineerd en afgewisseld met haar diatonisch accordeon, die ze uiteraard ook heel virtuoos bespeelt. Anne is echt ook wel een jazz-madam. Een tijd geleden, voor de cd uit was, zei ze me dat ze de musette-muziek een update wou geven. Ik zou zelfs durven zeggen dat ze dit genre een niveau hoger heeft getild met deze productie. Super.

Wilfrid Moonen

Cecilia Blauw gras

Appel Records, apr 1353 2014
47:09

Het trio rond Cecilia (zie ook interview in Folk 4/14) laat er liefst niet langer gras over groeien en laten geen gelegenheid onverlet om nieuwe

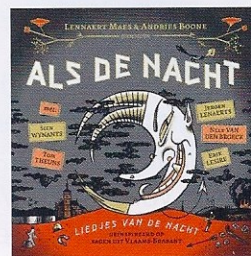
hoofdstukken te koppelen aan het epos van hun *beschermvrouwe*. Zo laten zij de wereld kennis maken met een stapel nieuwe schrijfsels van Jan Leeflang (doedelzak en fluit) en Greet Wuyts (trekzak), die het leeuwenaandeel van deze 11 dansen tellende cd vullen. Ondertussen verkoos Thomas Hoste (zich gestaag opwerkend tot één van onze nieuwe meesters) haast volledig de kaart van de draailier te trekken, waardoor het -let wel frisse- bourdongeluid nog meer aangedreven wordt. Met titels die altijd wel ergens verwijzen naar een anekdote of een avontuur werken ze zich meteen in het zweet met de openingsbourree 'Bramen plukken/Confituur'. Eensgezind blijven ze zich profileren als een dansorkest en maken hiermee twee grote ambities waar. Enerzijds slagen ze er opnieuw in heerlijke arrangementen tot leven te wekken, die zonder overheersend te worden, de danser mogelijks op het verkeerde been zettend, ook een luisterpubliek weet te boeien. Daarnaast laten ze geen gelegenheid onbenut om dansen voor de meer gevorderden aan hun repertoire toe te voegen. Zo bouwen ze deze cd ook heel gebalanceerd op, met een slome wals die verwijst naar café 'Le point du jour' in Le Veurdre, een vurige tovercirkel,... tot Greet volledig wegzinkt in haar eigen mazurka 'Blauw gras', om uit haar zoete dromen gewekt te worden door de heren, die een bluesy gevoel nog weten te intensifiëren, een sfeer die zich doorzet in de rondeau 'The horse'. Van Jan Hadermann ontleenden zij wals in 5 'Melody in Five', oorspronkelijk voor fanfare, waarbij ze in hun 'Brassless'-versie haast ongemerkt de afwezigheid van de copers weten te omzeilen. Een pareltje is zeker ook hun hommage aan 'Padre Humberto' die ze bedachten met een sambagekleurde scottisch impair waarvoor Jan even zijn doedelzak ruilt voor latino fluitdeiningen. Na met een set bourrees toch even viriel in de traditie gedoken te zijn trekken we nog wat

hogerop met 'Amélie', alweer een wals (in 8 ditmaal) van de hand van Greet (en met subtiele spelereien van Thomas' om in een apotheose te landen met een bezwerende inzet van een door ragas (met dank aan de inventiviteit van Aurélien Claranbaux) omstuwde polka. Creativiteit troef dus, waarvan we hopen dat ze zich in de toekomst alleen maar doorzet.

Bart Vanoutrive

Lennaert Maes & Andries Boone Als de nacht

Eigen beheer, VZW Wesp
39:20

Vroeger was de nacht nog echt aardedonker. Straatverlichting was er nauwelijks en televisie bestond nog niet. Op het platteland in Vlaams-Brabant vond men de ideale remedie tegen de angst voor die duisternis: men ging er verhalen rond verzinnen. Als de nacht viel, zochten onze voorouders bij de stoof op open haard warmte bij elkaar en vertelden ze verhalen die van generatie op generatie werden doorgegeven. Die gingen over Kludde en zijn keet, over de Maar, over heksen en duivels, over zwarte magie. Alles wat niet begrepen kon worden, werd gevat in een magisch verhaal. Lennaert Maes & Andries Boone scoorden eerder al met muziekprojecten rond erfgoed zoals *Soundtrack van de Demerbroeken* en Andries Boone met o.a. MANDOLINMAN. Lennaert Maes is een geboren verteller en multi-instrumentalist Andries Boone een veelgevraagd muzikant en producer. Nu smijten zij zich op verhalen van de nacht uit Vlaams-Brabant. Met 'Als de nacht' halen de heren oude